

SENTINȚĂ

În numele legii

XXXXXXXXXX

or. Ocnița

Judecătoria Edineț, sediul Ocnița

Instanța compusă din:

Președinte de ședință, judecătorul Dolghieri Dan

Grefier Chisari Irina

Cu participarea:

Procurorul Pasat Igor

Avocatului inculpatului Tataru Gheorghe

a judecat în ședință de judecată publică, în limba de stat, în procedură generală, cauza penală după învinuirea lui XXXXXXXXXXXX a.n. XXXXXXXXXXXX, IDNP XXXXXXXXXXXX, dom. s. Clocușna, r-1 Ocnița, moldovean de naționalitate, cetățean al R. Moldova, cu studii superioare, cunoaște limba în care se desfășoară procesul, angajat la SPF Otaci – inspector, căsătorit, 4 copii minori la întreținere, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Cod penal

Termenul de examinare a cauzei: XXXXXXXXXXXX – XXXXXXXXXXXX

Procedura de citare legal executată.

A C O N S T A T A T:

Inculpatul Cișmac Serghei este învinuit de către organul de urmărire penală pentru faptul că el, fiind angajat al Departamentului Poliției de Frontieră în baza ordinului nr.873/ps din XXXXXXXXXXXX, în grad special de locotenent major, desfășurând activitatea de serviciu în cadrul Biroului Vamal Briceni, Postului vamal Otaci, situat în Republica Moldova, r-1 Ocnița, or. Otaci, str.Prieteniei nr.86, acționând contrar obligațiilor impuse de funcția deținută prin fișa de post, codul de etică și deontologie al poliștului aprobat prin Hotărârea guvernului nr.481 din XXXXXXXXXXXX, Legii nr.238 din 28.12.2011 cu privire la Poliția de Frontieră, Hotărârea Guvernului nr.434 din XXXXXXXXXXXX cu privire la Poliția de Frontieră, dispoziției D-38 din XXXXXXXXXXXX și Legii cu privire la prevenirea și combaterea corupției, fiind obligat să nu se lase influențat în luarea deciziilor de către persoane din afara instituției, în special în situația în care acest fapt ar conduce la crearea anumitor favoruri unei persoane, iar comportamentul său atât public, cât și privat, nu trebuie să-l facă vulnerabil de o influență nedatorată altei persoane, să respingă și să comunice conducătorului ierarhic superior orice tentative sau acte de corupție, să nu folosească poziția sa în interese particulare și să nu sugereze o recompensă pentru îndeplinirea oricăror atribuții de serviciu, să nu solicite, să nu primească sau să nu accepte cadouri, împrumuturi și orice alte valori sau servicii, în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, de la persoane cu care se află în relații de serviciu, urmărind în scop de profit, la data de XXXXXXXXXXXX, în intervalul de timp 11:43:37 - 11:55:22 a pretins, acceptat și primit personal pentru sine de la Chiselita Vasile, șoferul autocarului de model Neoplan-N516SHD - 2001, cu n/1 COW675, care s-a prezentat pentru traversarea frontierei de stat al Republicii Moldova prin Postul vamal Otaci, în calitate de mită mijloace bănești proporțiile cărora nu depășesc 100 unități convenționale, reieșind din formula a câte 2 lei pentru fiecare pasager transportat, adică 50 lei, ce nu i se cuvine, pentru a nu interveni, favoriza și a autoriza trecerea persoanelor aflate în autocarul de model Neoplan-N516SHD-2001, cu n/1 COW675, peste frontiera de stat a Republicii Moldova, prin Postul vamal Otaci, fără efectuarea controlului la trecerea frontierei și/sau cu încălcarea procedurii legale stabilite prin Legea cu privire la frontiera de stat a Republicii Moldova.

Astfel, se învinuiește că prin acțiunile sale intenționate Cișmac Serghei Aurel a comis infracțiunea prevăzută de art.324 alin.(4) din Codul penal - corupere pasivă, adică pretinderea, acceptarea și primirea de către o persoană publică, personal de bunuri în proporții care nu depășesc 100 unități convenționale, ce nu i se cuvine, pentru sine și pentru altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.

Fiind audiat în cadrul ședinței de judecată inculpatul Cișmac S. vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii incriminate, și anume pe art. 324 alin. (4) Cod penal, nu a recunoscut-o, și a declarat, că activează în cadrul departamentului Poliției de Frontieră, desfășurând activitatea de serviciu în cadrul Biroului Vamal Briceni, Postului vamal Otaci. Referitor la fapta imputată comunică că nu a săvârșit-o și niciodată nu a pretins sau primit careva sume bănești. Cât ține de faptul că la data de XXXXXXXXXXXX, în intervalul de timp 11:43:37 - 11:55:22 a pretins, acceptat și primit personal pentru sine de la Chiselita Vasile 50 lei este o minciună, mai mult, conform înregistrărilor video nu a deservit pe Chiselita Vasile la data de XXXXXXXXXXXX, în intervalul de timp 11:43:37 - 11:55:22, în acest sens face dovadă și extrasul din sistemul informațional integrat al poliției de frontieră și anume că nu el a deservit pe Chiselita Vasile. Menționează că a fost reținut la data de 19.10.2016, adică peste 3 luni de la pretinsa faptă când a auzit pentru prima dată că Chiselita Vasile a transmis la dala de XXXXXXXXXXXX. cuiva din angajații poliției de frontieră suma de

50 lei. El nu cunoaște despre obiceiul de a primi bani deoarece era mai mult prin deplasări de cît în vamă.

La întrebările adresate inculpatul a declarat: că el a strîns pașapoartele pasagerilor, dar nu el le-a procesat. La ei nu există o regulă ca cineva anume să înregistreze pașapoartele. În tură sunt cîte 7-8 persoane, cine anume a înregistrat pașapoartele la acel moment nu-și amintește.

Potrivit probelor acuzării, vinovăția inculpatului se confirmă prin depozițiile martorilor: Chisălița Vasile și Mațiaga Vladislav.

Fiind audiat în ședință de judecată, martorul **Chisălița Vasile** a comunicat, că pe Ciumac S. îl cunoaște doar vizual, petru că l-a văzut prin vamă. La data de XXXXXXXXXX, activa în calitate de șofer pe ruta Moscova-Soroca. A declarat că la postul vamal Otaci, era un obicei de a colecta de la pasageri sume de bani pentru trecerea frontierei de stat. Și anume din banii colectați se achitau poliției de frontieră cîte 2 lei de pasager, iar vamiștilor cîte 10 lei de pasager. În ziua de XXXXXXXXXX, în autocar se aflau aproximativ 20-22 persoane, dar precis nu ține minte cîți au fost.

La întrebările adresate, martorul a menționat că nu își amintește despre epizodul concret din data de XXXXXXXXXX, doar faptul că un astfel de obicei exista. Nu survineau careva consecințe dacă nu dădeau bani, controlul și înregistrarea se făcea dacă dădeau bani și dacă nu dădeau. Această sumă de bani o transmitea ca un fel de mulțumire. Această regulă e stabilită demult, așa făceau colegii lui și așa făcea și el. Nu poate preciza data când au fost transmiși banii, însă s-a întîmplat 2 ani în urmă, în 2016. Nu ține minte ce fel de bancnote a dat. Banii respectivi i-a pus în pașaport și i-a transmis în ghișeu. Cînd a luat pașaportul banii nu erau. Au fost cazuri cînd nu au strîns bani deoarece pasagerii nu doreau să dea, au fost cazuri cînd doar o parte din pasageri dădeau bani, dar au fost și cazuri cînd vameșii au refuzat să ia banii și i-au întors înapoi. El nu cunoaște cine anume a luat banii din pașaport, acolo permanent se află mai multe persoane, dar cînd a luat pașaportul banii nu mai erau în el.

Fiind audiat în ședință de judecată, martorul **Mațiaga Vladislav** a comunicat, că pe Ciumac S. îl cunoaște pe lucru. El fiind în calitate de șofer pe ruta Soroca-Moscova, trecea pe la Otaci, erau împreună ca șoferi cu Chisălița Vasile. A declarat că la postul vamal Otaci, era un obicei de a colecta de la pasageri sume de bani pentru trecerea frontierei de stat. Și anume din banii colectați se achitau poliției de frontieră cîte 2 lei de pasager, iar vamiștilor cîte 10 lei de pasager. În ziua de XXXXXXXXXX în autocar se aflau aproximativ 20-22 persoane, dar precis nu ține minte cîți au fost. La întrebările adresate martorul a menționat, că la darea de mită Chisălița Vasile se lămurea cu actele și banii. Martorul personal nu i-a dat nimic lui Ciumac S. Nu cunoaște dacă i-au fost transmiși lui Ciumac banii sau nu. Șoferii nu vorbeau despre asta, dacă s-au transmis bani sau nu. Chisălița V. se ducea cu actele, de multe ori nu se strîngeau bani, cînd pasagerii nu doreau să dea, cunoaște că uneori vameșii refuzau să ia bani. Nu cunoaște ce făcea Chisălița V. cu banii strînși, poate și dădea bani, toate cheltuielile le suporta acesta. Tot el a declarat că „poliția de frontieră mai mult nu luau bani decît luau, deoarece nu aveau pentru ce ..

Deși inculpatul Ciumac S. nu a recunoscut vina, partea acuzării consideră că învinuirea se probează prin următoarele documente și procese-verbale din dosar, și anume:

- înregistrarea video de pe CD-RW de model „VS” de culoare portocalie cu inscripția „PTF Otaci (PVFI Rutier), XXXXXXXXXX” ridicat în baza procesului-verbal de ridicare din 24 octombrie 2016 de la Serviciul Vamal și care conține imaginile video din data de XXXXXXXXXX, captate de camerele exterioare care aparțin Serviciului Vamal instalate în PTF Otaci.

- Extras din ordinul nr.873/ps din 04.08.2012 (f.d. 24);

- Proces-verbal de examinare din 07.11.2016 a CD-RW de model „VS” de culoare portocalie cu inscripția „PTF Otaci (PVFI Rutier), XXXXXXXXXX” ridicat în baza procesului-verbal de ridicare din 24 octombrie 2016 de la Serviciul Vamal și care conține imaginile video din data de XXXXXXXXXX, captate de camerele exterioare care aparțin Serviciului Vamal instalate în PTF Otaci (f.d. 7-9);

- Proces-verbal de ridicare din 24 octombrie 2016 de la Serviciul Vamal și care conține imaginile video din data de XXXXXXXXXX, captate de camerele exterioare care aparțin Serviciului Vamal instalate în PTF Otaci (f.d. 36).

Procurorul a solicitat ca Ciumac să fie recunoscut vinovat în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 al. (4) CP, cu încetarea procesului în legătură cu intervenirea termenului de prescripție, totodată a solicitat să fie încasate de la Ciumac, cheltuieli de judecată în mărime de 12662,5 lei.

Avocatul Tataru Gheorghe a solicitat ca Ciumac Serghei să fie achitat în legătură cu faptul că nu s-a constatat existența infracțiunii.

Instanța de judecată auzind inculpatul, martorii, examinând materialele dosarului, apreciind probele prin prism art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, consideră că acuzarea adusă inculpatului Ciumac Serghei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) CP, nu s-a dovedit și ultimul urmează a fi achitat pe capătul dat de învinuire, din următoarele motive.

Potrivit art. 101 alin. (1), (2) CPP, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Conform prevederilor art. 384 CPP, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintea inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform prevederilor art. 24 alin. (2) CPP, instanța de judecată nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Conform prevederilor art. 325 alin. (1) CPP, judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Instanța reiterează că, potrivit principiului prezumției nevinovăției reglementat prin art. 21 din Constituție, art. 8 CPP, garantat prin art. 6 & 2 al Convenției Europene de apărare a Drepturilor Omului, persoana acuzată de săvîrșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atîta timp cît vinovăția sa nu-i va fi dovedită în modul prevăzut de lege, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărare judecătorească de condamnare definitivă. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Conform dispoziției art. 51 CP, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvîrșită, iar componenta infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de legea penală.

Art. 50 CP - prezumția de nevinovăție a inculpatului, totuși, este o prezumție relativă și nu este aplicabilă în cazul în care este dovedită vinovăția inculpatului.

Potrivit art. 24 CP, se considera componența a infracțiunii, totautea semnele obiective și subiective, stabilite de legea penala ce caimca o rapta prejudiciabila drept infracțiune concretă. Componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Conform art. 113 CP, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoane care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

Prin prisma probelor cercetate în ședința judiciară și ținând cont de circumstanțele stabilite, instanța de judecată consideră că învinuirea înaintată lui Ciumac S. este întemeiată pe presupuneri și nu este întărită cu probe veridice și incontestabile pentru constatarea vinovăției inculpatului.

Astfel, stabilind circumstanțele cauzei, ținând cont de prevederile art.8, 24, 26, 27, 93-101 CPP, instanța ține să menționeze că în cadrul examinării dosarului, partea acuzării, n-a adus nici o probă care ar permite să se constate cu certitudine vinovăția lui Ciumac S. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) CP.

Instanța consideră că, declarațiile martorilor Chiselîța Vasile și Mațiaga Vladislav, date în cadrul ședinței de judecată, nu dovedesc fapta incriminată lui Ciumac, și anume faptul că ultimul a pretins, acceptat și primit de la aceștia suma de 50 lei ce nu i se cuvine.

Instanța de judecată apreciază critic depozițiile martorului Chiselîța Vasile, deoarece acestea nu sunt confirmate nici printr-o probă pertinentă, concludentă și utilă administrată în conformitate Codul de procedură penală, și poartă doar un caracter declarativ. Martorul nu a indicat concret și sigur cui anume a transmis banii, indicând doar faptul că a transmis pașaportul împreună cu banii în interiorul ghișeului, unde posibil se aflau mai multe persoane. Cu toate că fiind audiat în calitate de bănuț, el a declarat că în ghișeu se afla doar o persoană, în ședința de judecată acesta și-a schimbat declarațiile indicând că acolo puteau să fie și mai multe persoane. Instanța ia în considerație anume declarațiile date de către acesta în ședința de judecată, deoarece ele au fost date în calitate de martor și nu de bănuț, sub jurământ și cu posibilitatea adresării întrebărilor tuturor participanților la proces.

Din declarațiile lui reiese că au fost cazuri când angajații poliției de frontieră refuzau să ia banii, aceștia fiind întorși înapoi. Astfel Chiselîța nu a dat un răspuns clar dacă anume la data de XXXXXXXXXX au refuzat angajații poliției de frontieră să ia mită sau nu.

În același context urmează a fi luate în considerație și declarațiile martorului Mațiaga Vladislav, date în ședința de judecată, care a comunicat că personal nu i-a dat nimic lui Ciumac S., și că Chiselîța era cu actele și transmiterea banilor. Nu cunoaște dacă i-au fost trimși banii anume lui Ciumac S. sau nu. El a mai declarat că de multe ori nu se strângeau bani, sau banii erau întorși înapoi, indicând că „poliția de frontieră mai mult nu luau bani decît luau, de oarece nu aveau pentru ce „

În așa mod, declarațiile acestui martor nu confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Apreciind în ansamblu probele cercetate în ședința judiciară instanța reține că, în cazul dat lipsește obiectul material al infracțiunii, nefiind stabilită la examinarea cauzei suma bănească prezumată ca transmisă inculpatului și acceptată de către ultimul la realizarea interesului infracțional, la fel nu a fost stabilită valoarea, numărul bancnotelor prezumate a fi transmise inculpatului, faptul dat se deduce din declarațiile martorului acuzării Chiselîța Vasiliu care a declarat că nu țin minte ce sumă de bani a fost transmisă colaboratorului poliției de frontieră, cite bancnote a transmis, valoarea acestora, declarînd că, suma transmisă a fost acumulată de la pasageri a cite 2 lei de la fiecare pasager, totodată martorul nu a putut declara concret instanței cîți pasageri se aflau în autocar la data de XXXXXXXXXX și cîți bani au colectat de la ultimii.

La fel instanța reține că, la materialele dosarului nu au fost prezentate de acuzare careva probe în vederea constatării numărului de pasageri transportați la data de XXXXXXXXXX, în autocarul de model Neoplan cu n/î COW675, din care considerent se deduce faptul că, suma de 50 de lei, pretinsă și acceptată de inculpat invocată în actul de învinuire este bazată pe presupuneri, mai mult ca atît în cadrul urmării penale martorii au indicat numărul pasagerilor ca fiind aproximativ 20-22 persoane, ceea ce înmulțit cu 2 lei de persoană, constituie 40-45 lei și nu 50 lei.

Așadar, există un șir de incertitudini privitor la însăși faptul dacă au fost sau nu acceptați banii, dacă da atunci de cine anume, dubii care nu au fost înlăturate de către partea acuzării, și astfel urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Totodată, instanța consideră că, nu probează fapta infracțională și nu poate fi pusă la baza sentinței de condamnare proba acuzării, și anume procesul-verbal de examinare din XXXXXXXXXX a CD-RW de model „VS” de culoare portocalie cu inscripția „PTF Otaci (PVFI Rutier), XXXXXXXXXX” ridicat în baza procesului-verbal de ridicare din 24 octombrie 2016 de la Serviciul Vamal și care conține imaginile video din data de XXXXXXXXXX, captate de camerele exterioare care aparțin Serviciului Vamal instalate în PTF Otaci, afit și purtătorul de informație CD-R anexat la materialele cauzei, deoarece din imaginile video conținute pe acest purtător de informație nu reiese în mod cert și incontestabil faptul că Chiselîța Vasile a transmis inculpatului suma de 50 de lei și faptul că ea a fost acceptată. Astfel pe imaginile de pe CD se observă doar persoanele care intră și ies din ghișeul poliției de frontieră în intervalul de timp 11:35:00 -12:04:00, dar dacă a intrat sau nu cineva, pînă la acest interval nu a fost constat. Or, din declarațiile lui Ciumac S. în tură activează 7-8 persoane, iar pe segvențele video se observă activînd în post mai pușini angajați ai poliției de frontieră. Ceia ce presupune că cineva din ei ar putea fi în interiorul ghișeului, dar nu a ieșit în intervalul fixat de camere. Aceste dubii ne fiind eliminate de partea acuzării.

Potrivit procesului-verbal de examinare din XXXXXXXXXX a CD-RW de model „VS” de culoare portocalie cu inscripția „PTF Otaci (PVFI Rutier), XXXXXXXXXX, (f.d.9) reiese, că șoferul autocarului „... se apropie de ușa laterală din față, destinat pasagerilor, pune un pașaport pe torpedou, după care plasează deasupra al doilea pașaport, introduce ambele mâini în buzunarele laterale de la pantaloni, scoate ceva din buzunarul sîng în care anterior plasase o bancnotă și o introduce în pașaportul care era deasupra. În continuare, ținînd pașaportul respectiv în mâini se uită în interior răsfoindu-l și se deplasează spre ghereta poliștului de frontieră de la care anterior venise și la ora 11:55:10 introduce pașaportul în interiorul gheretei prin geam....”. Astfel, din imaginile video conținute pe purtătorul de informație se vede doar faptul că posibil Chiselîța Vasile a transmis „ceva” inculpatului însă nu se distinge în mod clar și evident că a fost pusă în pașaport anume suma de 50 lei.

În altă ordine de idei instanța reține că, de către acuzare nu a fost demonstrată existența scopului infracțiunii : „pentru a îndeplini sau nu ori pentru a înfîrșia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia”, faptul dat se deduce din declarațiile martorilor părții acuzării Chiselîța Vasiliu și Mațiaga Vladislav, date în ședința judiciară, potrivit cărora dacă aceștia nu transmiteau colaboratorilor poliției de frontieră careva sume bănești, faptul dat nu afecta trecerea autocarului peste frontiera vamală, nu au fost cazuri că dacă nu dădeau bani, să fi stat mai multă vreme în vamă și dacă nu transmiteau careva sume de bani la grăniceri nu era nici o problemă la trecere, și nu era diferență dacă dădeau bani sau nu, permanent treceau vama fără impedimente.

În conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

Astfel, în baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului.

În conformitate cu art. 8 alin. (2) Cod procedură penală, nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa, iar alin. (3) stipulează că: concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea unei infracțiuni nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului

cod, se interpretează în favoarea inculpatului.

În acest sens instanța reține că, vinovăția persoanei se stabilește în cadrul unui proces cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției, sarcina probațiunii fiind pusă pe seama acuzării. Legea procesual-penală stabilește că, răsturnarea prezumției nevinovăției sau concluziile despre vinovăția persoanei în comiterea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Or, în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală și jurisprudența CEDO, sarcina probatoriului în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel revine acuzatorului de stat în virtutea funcțiilor lui procesuale (art. 51, 53 și 320 CPP).

Potrivit art. 24 Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare.

Reieșind din cele expuse, verificând toate probele administrate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, instanța a ajuns la concluzia că, inculpatul Ciumac S. urmează a fi achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 324 alin. (4) Cod penal, din motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Din aceleași considerente formulate supra, instanța constată că inculpatul Ciumac S. urmează a fi achitat în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

Raționamentul dat se fundamentează pe faptul că sentința de achitare se adoptă în baza temeiului prevăzut la art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală – „nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”, în cazul inexistenței unei fapte în materialitatea ei, adică atunci când nu s-a produs nici o schimbare în realitatea obiectivă.

La fel, urmează să fie adoptată sentința de achitare în baza temeiului prevăzut la art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, când există o anumită conduită, dar ea nu este cea prevăzută de semnul material al laturii obiective a infracțiunii. Componenta infracțiunii este alcătuită dintr-un sistem complex de elemente constitutive, printre care se enumeră: obiectul, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă. Celor patru elemente constitutive le corespund anumite semne, ce caracterizează aceste elemente constitutive.

Latura obiectivă reprezintă unul dintre cele patru elemente constitutive ale componenței infracțiunii și constă în totalitatea condițiilor cerute de norma de incriminare privitoare la actul de conduită pentru existența infracțiunii.

Astfel, latura obiectivă a infracțiunii se caracterizează printr-un grup de semne ce determină aspectul exterior al comportamentului persoanei. Sunt recunoscute următoarele semne ale laturii obiective: a) fapta prejudiciabilă (semnul material); b) urmările prejudiciabile; c) legătura de cauzalitate dintre fapta și urmările prejudiciabile; d) locul, timpul, metoda, instrumentele/mijloacele comiterii infracțiunii, circumstanțele, ambianța comiterii infracțiunii, produsul infracțiunii, situația-premisă.

Analizând dispozițiile normelor din Partea specială a Codului penal, observăm că numai unul dintre semnele laturii obiective enumerate anterior caracterizează absolut toate componentele infracțiunii.

Acest semn este fapta prejudiciabilă (fapta materială).

Fapta prejudiciabilă (fapta materială) reprezintă semnul principal al laturii obiective și constă din actul de conduită interzis. Activitatea fizică ce constituie semnul material al laturii obiective a infracțiunii este desemnată de legiuitor printr-o expresie denumită „*verbum regens*”.

Fără o activitate exterioară nu poate exista infracțiunea. Deci, orice infracțiune reprezintă o faptă, o activitate materială care se manifestă sub formă de acțiune sau inacțiune. Acțiunea infracțională este aceea prin care se face ceva ce nu trebuie de făcut, ce este interzis printr-o normă de conduită prohibitivă; ea realizează încălcarea unei interdicții și realizează o acțiune ilicită. Inacțiunea, sub care se mai poate manifesta fapta prejudiciabilă, înseamnă un comportament pasiv al persoanei, în prezența obligației și posibilității de a acționa într-un anumit mod, ordonat de lege.

Inacțiunea este legată de o normă onerativă, care impune obligația de a se face ceva, obligînd pe destinatar la un anumit comportament.

Prin urmare, „lipsa” semnului material (faptei prejudiciabile) al laturii obiective a infracțiunii înseamnă inexistența faptei incriminate, în sensul explicat mai sus.

Conform art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. E necesar de a reține că, în temeiul art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, nici o probă nu are valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată.

Cele nominalizate sunt reflectate și în pct.6 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție „Privind sentința judecătorească” nr. 5 din 19 iunie 2006, din care rezultă că „Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielele, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în urma unei proceduri legale, a dat răspuns la toate chestiunile prevăzute în art.385 Cod de procedură penală”.

Astfel, instanța conchide că este lipsită de fundament în fapt și de drept învinuirea înaintată pentru o pretinsă corupere pasivă din partea inculpatului Ciumac S.

Conform art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Astfel, cercetînd și apreciînd totalitatea de probe în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, conform propriei convingeri bazate pe probele verificate în ședința judiciară, instanța ajunge la concluzia că, în ședința judiciară nu s-a constatat existența faptei infracționale prevăzute de art. 324 alin. (4) CP, în acțiunile lui Ciumac S., cu următoarele semne de calificare –corupere pasivă, adică pretinderea, acceptarea și primirea de către o persoană publică, personal de bunuri în proporții care nu depășesc 100 unități convenționale, ce nu i se cuvin, pentru sine și pentru altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.

Alte dovezi nu au fost aduse și astfel instanța nu a stabilit că, fapta incriminată a fost comisă Ciumac S. Careva dovezi suficiente în sprijinul învinuirii aduse inculpatului nu au fost prezentate, ceea ce echivalează cu nevinovăția penală a inculpatului, în legătură cu ce instanța ajunge la concluzia că, Ciumac S. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Cod penal, urmează a fi achitat.

Totodată, instanța va respinge solicitarea acuzatorului de stat, prin care se solicită încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 12662,5 lei de la inculpatu.

Instanța statuează, că cheltuielile suportate pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală, conform calculelor și sumei indicate solicitate, nu pot fi încasate de la inculpat, deoarece sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, cu atât mai mult că vinovăția inculpatului nu a fost dovedită.

Respectiva concluzie se întemeiază pe dispozițiile art. 227 alin. (3) CPP, potrivit cărora cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Concluzia instanței se întemeiază și pe dispozițiile art. 227 alin. (1) CPP, precum că cheltuielile judiciare sînt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. (2) Cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

În esența art. 228 CPP coroborat la art. 229 CPP, de către condamnat pot fi compensate cheltuieli judiciare suportate de către martori, partea vătămată, partea civilă, asistenții procedurali, interpreți, traducători, experți, specialiști, reprezentanți legali ai părții vătămate, ai părții civile. Celelalte cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat.

Totodată, potrivit art. 100 alin. (2) CPP și art. 6 par. 2 a Convenției, sarcina probațiunii e pusă în seama organului de urmărire penală, persoana acuzată de un delict beneficiind de "prezumția nevinovăției", stipulată la art.8 CPP.

Astfel, ținând cont de faptul, că cheltuielile constatate în cadrul cauzei penale au fost îndeplinite pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală, acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, pusă în sarcina părții acuzării, instanța consideră neîntemeiată solicitarea procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală din contul părții apărării.

Asupra materialelor din dosar și probelor administrate în ședința de judecată, conducându-se de art. art. 390 al. (1) p. 1), 392-394, 396 Cod procedură penală, instanța de judecată

H O T Ă R Ă Ș T E:

A-l achita pe Ciumac Serghei de învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Cod penal pe motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de către procurorul Igor Pasat împotriva lui Ciumac Serghei cu privire la încasarea în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 12662,5 lei – se respinge ca neîntemeiată.

Cd-ul cu inscripția CD-R, PTF Otaci (PVFI Ruitier) XXXXXXXXXX (copie) de-l păstrat la materialele cauzei.

Sentință cu drept de atac în termen de 15 zile la Curtea de Apel Bălți, prin intermediul Judecătoriei Edineț sediul Ocnița.

Președintele ședinței,

Judecătorul

Dolghieri Dan